

Ето съ Божіѣхъ тѣхъ благодать свършихъ наредѣхъ тѣхъ на завѣщаніе то си подписано съ собственнѣхъ тѣхъ ми рѣхъ, и съ свидѣтельства на достовѣрны лица. Тая е послѣдня та, собствена та и всеобща та воля и завѣщаніе мое прѣдъ Бога и прѣдъ чловѣцѣхъ тѣхъ, която да има всичкѣхъ тѣхъ силѣхъ на потвържденіе прѣдъ сѣхъ довище, щото никой нищо отъ каквото съмъ наредилъ да не помѣсти и прѣстори, нито на зеты тѣхъ отъ мене мои епитропы да досажда или испытваніе или прѣсмѣтнуваніе да ище по коѣхъто и да е причинѣхъ и извиненіе, за това го и увѣрявамъ и само-рѣчно се подписвамъ. *Теодосій Петровъ Іовчевъ.*

Іоанъ Д. Кылифаровъ мартуръ.

Θεοχαρίс Γεωργίου мартурѡ.

Нікола Стояновъ Травналъ мартуръ.

Нікола Тихолъ мартуръ.

Петро Іованъ мартуръ.

И попытахъ болныйтъ който съ здравъ разсѣхъхъ отговори че това завѣщаніе съ собствено негово желаніе и съ неговѣхъ рѣхъ е подписанно:

Титоларный Свѣтъхъхъ Крыжановскый.

Това копіе е тѣхъмо по оригиналтѣхъ на показателното писмо и заминѣхъ въ кондикѣхъ на генералното Русско консулато на лѣто 1831. Октомврий 22. Подъ № 410. И за увѣреніе канцеларіята на това генерално консулато увѣрява.

Букурещъ. 6 Іунія 1847. (Д. П.) Подписанъ.

Статскый Свѣтъхъхъ Котовъ.

Това копіе понеже е сѣхъщо споредъ копіето което намѣрихъ въ хартинтѣхъ на покойныйтъ епитропы както е оставено отъ Теодосія Іовчевъ на Габровското училище което увѣрява и подписанный-тъ

1864. Іулія 7.

Григорій Н. Мустаковъ.

Букурещъ.
